

## Apoftegma Otcov púšte

### O triezvosti



Niektorí starci hovori-  
li: „Ak uvidíš mladého  
človeka štverať sa hore k  
nebu podľa svojej vôle,  
chyt' ho za nohu a zhod' ho  
dole na zem. Nie je to pre  
neho dobré“.

O abbovi Jánovi sa  
hovorilo, že jedného dňa  
povedal svojmu staršiemu  
bratovi: „Chcem byť slo-  
bodný od všetkých starostí  
ako anjeli, ktorí nepracu-  
jú, ale ustavične chvália  
Boha“. - Opustil svojho  
brata a odišiel do púšte. O

týždeň sa vrátil. Keď zaklopal, jeho brat, prv než otvoril dvere,  
povedal: „Kto si?“ - „Som Ján“, - odpovedal. Brat mu však  
odvetil: „Ján sa stal anjelom a už nie je medzi ľuďmi“. - Ján ho  
začal úpenlivo prosiť: „To som predsa ja“. - Ale brat ho nepus-  
til a nechal ho tam zarmúteného až do rána. Potom otvoril dve-  
re a povedal: „Si človek, preto musíš pracovať, ak chceš jesť!“  
- Vtedy Ján padol pred ním na zem a vrel: „Odpusť mi!“

Jedného dňa sa zišli obyvatelia skítu, aby diskutovali o  
Melchizedechovi a zabudli pozvať abbu Kopresa. Neskôr ho  
zavolali a opýtali sa ho na túto tému.

On si trikrát plesol po ústach a povedal: „Beda ti, Kopres!  
To, čo ti Boh prikázal robiť, si nechal stranou, a chceš sa učiť  
niečo, čo sa od teba nechce, aby si vedel“. - Keď to bratia po-  
čuli, rozprchlí sa do svojich kelií.

Abba Abrahám rozprával o mužovi zo skítu, ktorý bol  
pisárom a nejedol chlieb. Jeden brat ho prišiel poprosiť,  
aby prepísal nejakú knihu. Starec, ktorého duch bol zahľbený v  
rozjimaní, písal bez interpunkcie a vynechal aj nejaké vety.  
Brat vzal knihu a keď chcel doplniť bodky, všimol si chýbajúce  
slová. Povedal starcovi: „Abba, chýbajú nejaké vety“. - Starec  
mu však riekol: „Choď a rob najprv to, čo je napísané, potom  
sa vráť a ja dopíšem zvyšok“.

Istý brat prišiel k abbovi Teodorovi a začal s ním hovoriť  
o veciach, ktoré dovtedy vôbec neskúsil. Preto mu starec po-  
vedal: „Ešte si nenašiel loď, ani si na ňu nenaložil náklad, a  
skôr ako si vyplával, už si dorazil do mesta. Najprv sprav svoju  
prácu, potom príde aj rýchlosť, o ktorú sa snažíš teraz“.

pripravil otec Nikodim



### Svätý German Aljašský

Istého dňa zavolali  
miestneho lesníka, aby pri  
chráme vyrúbal zopár starých  
stromov. Lesník, za pomoci  
svojej manželky, to aj skoro  
a zručne vykonal. Keď im  
chceli za prácu zaplatiť, oni  
kategoricky odmietli zobrať  
peniaze a vraveli, že to je ich  
dar pre cirkevnú obec.

Nakoľko neboli pravo-  
slávni, spýtali sa ich na prí-  
činu ich konania. Vtedy im  
manželia vyrozprávali nasle-  
dovný príbeh z čias, keď boli

ešte mladí.

Obaja, ako horolezci, rozhodli sa, že na svadobnú cestu  
pôjdu na Aljašku. Počas prípravných prác k výstupu na horu  
šlo všetko podľa plánu. Nastala chvíľa, keď sa vydali na vzru-  
šujúcu, ale veľmi ťažkú cestu. Po niekoľkých dňoch mali veľ-  
mi zaujímavý zážitok. Po úzkom chodníku, zostupujúc z hory,  
približoval sa k nim akýsi starec, zvláštneho výzoru, v dlhom,  
tmavom odeve. Priateľsky ich pozdravil a poradil im, aby sa  
vrátili späť na základňu, lebo sa blíži strašná búrka.

Na ich udivenú otázku, že odkiaľ to vie, starec odpovedal:  
„Som miestny, preto veľmi dobre poznám tunajšie poveter-  
nostné podmienky“. Starec ich nechal v tomto udivenom stave  
a pokračoval vo svojej ceste.

Počas zostupu, potom, čo sa rozhodli, že sa vrátia, sa  
rozprávali o tom, čo to bol za starec, ktorého stretli. Vtedy  
prišli na to, že starec nemal so sebou nič, čo potrebuje človek  
pri výstupe na hory. Žiadne pomôcky, jedlo, ani rucksak. Ale  
potom, ako sa dostal takýto starý človek za takého mrazu, na  
tak vysokú skalu?

Keď už boli pri úpätí hory, rozpútala sa veľká víchrica.  
Kým čakali, až sa víchor utíši, bez prestania rozmýšľali o tom,  
kto mohol byť ten starec, ktorý ich upozornil. Na základni sa  
zdržali ešte zopár dní, kde sa dozvedeli, že spolu s nimi vystú-  
pili na horu viacerí, ale nikto z nich sa nevrátil.

Odpoveď na svoje otázky dostali až vtedy, keď v kaviarni  
na základni nečakane zazreli obraz starca, ktorý bol pripnutý  
medzi rôznymi listinami na nástenke s informáciami pre ho-  
rolezcov. Zrazu ho spoznali. Keď sa začali pýtať, kto to  
je, povedali im, že „on je pravoslávny svätý, menom German,  
ktorý žil tu, na Aljaške“. To, čo videli, bola fotografia ikony,  
ktorá sa nachádza v neďalekom pravoslávnom chráme. Svätý  
im hovoril pravdu - On bol naozaj miestny...

pripravil igumen Serafim (Fedik)  
viac na panagia.wordpress.com.

Väčšiu časť svojho života prežila blažená Matrona v čase  
krutej bolševickej tyranie, masového odpadnutia národa od  
Cirkvi, otvorenej vojny proti Bohu, v čase narastajúceho zla  
medzi ľuďmi, odvrhnutia viery a hriechneho života bez poká-  
nia.

Raz sa Zinajda V. Ždanova, v rodine, ktorej Matrona  
istý čas žila, spýtala matušky: „Prečo Boh dopustil zatvoriť  
a zničiť toľko chrámov?“ /pozn. po bolševickej revolúcii v so-  
vietskom Rusku/. - „To je vôľa Božia, - odpovedala matuška.  
- Boh dovolil znížiť počet chrámov preto, lebo veriacich bude  
málo, nebude komu slúžiť“. - Ale prečo sa nikto nebráni,  
nepostaví? - pýtala sa Zinajda. - „Národ je zhypnotizovaný,  
- odpovedala. - Strašná sila ho ovládla... Táto sila preniká  
všetko. Skôr miestom prebývania tejto sily boli pusté miesta,  
blatisté a chmúrne hory, lebo ľudia žili s Bohom, chodili do  
chrámov, nosili kríže a ich domy boli ochraňované ikonami,  
lampadami, blahodat'ou posvätenia. Besy obchádzali tieto  
domy, a teraz sa v nich usidlujú. Sami ľudia ich svojim od-  
padnutím od Boha a nevierou pozývajú“.



V r. 1925 sa Matrona  
presťahovala do Moskvy, kde  
ostala do konca svojich dní.  
V tomto veľkom meste bolo  
takisto mnoho nešťastných,  
duchovne chorých, stratených  
a odpadlých od viery ľudí.  
Matronin 30-ročný moskov-  
ský duchovno - modlitebný  
podvih mnohých zachránil  
od záhuby a priviedol k spa-  
seniu. Toto mesto milovala  
a neraz vravela: „Toto sväté  
mesto je srdcom Ruska“.

To, že sa Matrona presť-  
ahovala do Moskvy bolo ne-  
vyhnutnosťou, keďže obaja  
jej bratia, Michail i Ivan, vstúpili do strany. Michail sa stal do-  
konca oblastným aktivistom. Bolo len samozrejme, že blažená  
Matrona, ktorá celé dni prijímala národ a učila chrániť pravosláv-  
nu vieru, nemohla zostať v dome jej bratov. A tak začala nová eta-  
pa jej podvižníckeho života - cesta putovania po domoch, bytoch,  
povalech príbuzných a známych...

Všade žila na týchto miestach Matrona bez prihlásenia a nie-  
koľko krát iba zázrakom ušla uväzneniu. Stala sa „tuláčkou“,  
neraz z nutnosti ukrývajúcou sa u ľudí, nie príliš priateľsky k nej  
nastavených, aj s obživou v tom čase nebolo najľahšie.

Navonok jej život plynul monotónne: cez deň prijímala ľu-  
di, v noci - modlitby. Pripodobňujúc sa starovekým podvižníkom,  
nikdy sa neukladala k spánku, akurát, keď si na boku, či opretá  
o lakeť, zdiemla. Tak plynuli celé roky.

Neraz Matrona prijímala počas dňa aj štyridsať ľudí. Ľudia

## Svätá mátuška Matrona Moskovská

prichádzali so svojimi bolesťami, telesnými i duševnými trápenia-  
mi. Nikomu neodmietla pomoc, okrem tých, ktorí prichádzali so  
zlými úmyslami. Niektorí za ňou prichádzali ako k ľudovej lieči-  
telke, ktorá má moc sňať porobu, urieknutie, ale po stretnutí s ňou  
pochopili, že pred nimi stojí Boží človek, ktorý ich vedie k Cirkvi  
a jej spásnosným tajinám. Jej pomoc ľuďom bola nezištná a za  
modlitbu nikdy od nikoho nič nebrala.

Modlitby matuška čítala stále nahlas. Boli to známe modlitby  
- „Otčenáš“, „Da voskresnet Boh...“, 90. žalm „Hospodi Vseder-  
žiteľu, Bože sil i vsjakýja ploti...“. Veľmi zdôrazňovala, že nie ona  
sama pomáha ľuďom, ale sám Boh. Keď liečila chorých, vyža-  
dovala od nich vieru v Boha a nápravu hriechneho života. A tak sa  
jedného chorého pýtala, či verí, že Hospodin má tú moc vyliečiť  
ho., inému, postihnúťmu padúcnicom, nakazuje nevynechať ani  
jednu nedeľnú liturgiu, pri každej sa vyspovedať a prijať Sv. Dary.  
Od tých, ktorí žili len v civilnom manželstve, záväzne žiadala zo-  
sobášť sa v chráme a každému nakazovala nosiť náteľný krížik.

S čím všetkým prichádzali za matuškou Matronou? S obyčaj-  
nými, každodennými, ľudskými trápeniami: s nevyliciteľnými  
chorobami, stratou kohosi, či čohosi, s rozpadávajúcimi sa man-  
želstvami, nešťastnou láskou, stratou zamestnania, s nepochope-  
ním nadriadených, s nezodpovedanými otázkami... Neraz za ňou  
prichádzali ľudia spútaní chorobami, bez logického vysvetlenia  
odrazu ochrnutí, zavýjajúci, trpiaci halucináciami, takí, ktorým sa  
ľudovo hovorí „urieknutí“ rôznymi bosorákmi a čarodejmi.

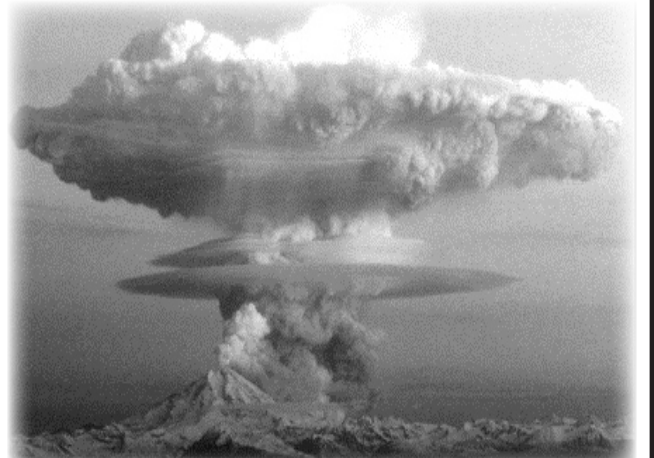
Matrona všetkých utešovala, neraz pohladila, zehňala krížom,  
niekedy žartovala, no niekedy i rázne vytkla, čo bolo zlé v živote  
daného človeka a ukázala na správnu cestu. Nikdy sa nešťazovala  
na svoje bolesti a životné ťažkosti. Nikdy „nekázala“, nepoučo-  
vala, akurát dávala konkrétnu radu, ako postupovať v tej, či inej  
situácii, modlila sa a blahoslovlila.

Všetkých vyzývala k neustálej modlitbe. Hovorila: „Nepriateľ  
veľmi ľstivo zväzda - je preto nutné neustále sa modliť. Žiť bez  
modlitby prináša nečakanú smrť. náš nepriateľ sedí na našom ľ-  
vom pleci a na pravom anjel, i každý má svoju knihu, kde sa píšu  
naše dobré a zlé skutky. Často sa prežehnávajte! - vravela. - Kríž  
je bezpečným zámkom, ktorý nás chráni“. Napomínala o potre-  
be prežehnávania jedla, a vôbec, o blahej potrebe ohradzovania  
krížom seba, každú svoju činnosť, všetko, s čím prichádzame do  
styku. „Siluju Čestnaho i Životvorjaščaho Kresta spasajtes  
i zaščiščajtes!“

Prorocky hovorila o budúcom čase: „Ako vás ľutujem,  
dožijete posledných časov. Život bude čoraz ťažší. Príde čas,  
keď pred vás položia kríž a chlieb, a povedia - vyberte! Koflí  
si vyberú kríž?“ Stále však povzbudzovala, že hoc by ako ťažko  
bolo, nikdy a ničoho sa netreba báť. „Boh sám sa o všetko  
postará!“

Pokračovanie Životopisu sv. Matrony Moskovskej  
pripravil jerej Dušan N. Tomko

## AKTUALITY Z PRAVOSLÁVNEHO SVETA



### Ruskí pravoslávni vedci vidia v erupcii islandskej sopky znamenie Božieho hnevu

Ruskí pravoslávni vedci vidia v tohtoročnej erupcii  
islandskej sopky znamenie Božieho hnevu. „Či Európa,  
čoraz viac a viac vzdialujúca sa kresťanskému  
dedičstvu, skutočne nevidí hrozné znamenie Božie  
vo vulkanickej erupcii, ktorá svojim oblakom ochromi-  
la život najpokrokovejších spoločností?“ - hovorí sa  
vo vyhlásení Asociácie pravoslávnych vedcov z 20.  
apríla 2010.

Autori dokumentu ďalej poznamenávajú, že sa  
Island v poslednej dobe stal „strediskom európskeho  
novopohanstva, konkrétne okultno-arijského, o ktoré  
sa tak zaujímali nacisti“. Práve na Islande má svoje  
ústredie Asociácia európskych pôvodných nábožen-  
stiev, ktorá len nedávno pripravila projekt zjednotenia  
Svetovej pohanskej organizácie s Medzinárodnou  
pohanskou alianciou.

Autori vyhlásenia pripomínajú, že na aprílovom  
zasadaní tohto pohanského grémia je plánované  
rokovanie o právach rôznych menšín (vrátane sexuál-  
nych), že „väčšina európskych poslancov navrhuje,  
aby všetky štáty Rady Európy boli povinné zaviesť do  
škôl výchovu disciplíny o zvláštnostiach sexuálneho  
chovania homosexuálov.

„Či Európa - kedysi kresťanská - už úplne zabu-  
dla na Bibliu a s ňou na osud Sodomy a Gomory?“, -  
kladú otázku autori dokumentu a vyzývajú poslancov  
v Rusku, Ukrajine a ostatných pravoslávnych kraji-  
nách, aby sa takýmto pokusom postavili na odpor.

„Erupcia sopky na Islande je výsledkom konfliktu  
ľudí s prírodou“, - hovorí hovorca Bieloruskej Pravo-  
slávnej Cirkvi - archimandrita Alexej. - „Z cirkevného  
hľadiska sú prírodné katastrofy výzvov človeku, aby  
si lepšie počínal vo svete prírody i vo svete ľudí:  
mravnejšie a duchovnejšie. Vážne prírodné pohromy  
sú iba svedectvom, že existuje konflikt medzi svetom  
ľudí a prírody. V biblických dobách boli zničené mes-  
tá Sodoma a Gomora, neskôr Pompeje. Bol to jasný  
trest Boží. Boh posielal Svojich prorokov, ktorí varo-  
vali ľudstvo, aby sa odvrátili od cesty hriechu. Aj dnes  
by sme na to nemali zabúdať“.

zdroj: Inter fax religia

### Výnimočná púť

Jedni z najstarších  
kresťanských chrámov  
a monastierov na sve-  
te, svätyně starej Ka-  
padócie, navštívili kon-  
com júna tohto roka  
výnimoční pútnici - patri-  
archovia: konštantínopolský Bartolomej, alex-  
andrijský Teodor II.,  
arcibiskup aténsky a  
celého Grécka Hiero-  
nim II. a metropolita  
volokolamský Ilarion  
z Ruskej Pravoslávnej  
Cirkvi, v sprievode ďal-  
ších hierarchov a du-  
chovenstva.



Jedným z hlavných momentov púte bola sláv-  
nostná večerňa v chráme sv. Konštantína a Heleny,  
v okolí mesta Ürgüp, slúžená grécky i cirkevnoslo-  
vansky. Večer sa zúčastnili aj potomkovia Grékov,  
kedysi žijúcich v Kapadóci.

### 39 rokov na patriaršom tróne

V Sofii, v katedrálnom chráme sv. blahoverného  
kniežaťa Alexandra Nevského, 4. júla 2010, si Bulhar-  
ská Pravoslávna Cirkev slávnostne pripomenula 39  
rokov od intronizácie Jeho Svätosti Maxima, patriar-  
chu bulharského.

Bohoslužieb sa okrem hierarchov a duchovenstva  
Bulharskej Pravoslávnej Cirkvi zúčastnili aj predstavi-  
telia Ruskej a Rumunskej Pravoslávnej Cirkvi, ale tiež  
bývalý cár Simeon II. Sasko-koburský, zástupcovia  
štátnej správy a pravoslávny národ Bulharska.

zdroj: Служба коммуникации ОБЛЦ